15/03/2024

Μετάνοια – Εξομολόγηση

/ Γνώμες

Εἰσήγηση τοῦ Ἐπισκόπου Μπουκόμπας καί Δυτικῆς Τανζανίας Χρυσόστομου στό Σεμινάριο Πνευματικῶν BUKOBA11/3 /2024

Ἀγαπημένοι μου ἀδελφοί.

Ὁ Θε-ός τῆς ἀ-γά-πης ὁ Κύ-ριος μας Ἰ-η-σοῦς Χρι-στός μέ τήν με-τά-νοι-α, μᾶς ἐ-λευ-θέ-ρω-σε ἀ-πό τήν τυ-ραν-νί-α τῆς ἁ-μαρ-τί-ας. «Αὐ-τός εἶ-ναι ὁ ἀ-μνός τοῦ Θε-οῦ, πού παίρ-νει πά-νω του τήν ἁ-μαρ-τί-α τῶν ἀν-θρώ-πων» (Ἰ-ω-αν. 1, 29). «Αὐ-τός πού δέν εἶ-χε γνω-ρί-σει ἁ-μαρ-τί-α, φορ-τώ-θη-κε μέ ὅ-λη τήν ἁ-μαρ-τί-α γιά χά-ρη μας, γιά νά μπο-ρέ-σου-με μέ-σῳ ἐ-κεί-νου νά βροῦ-με τή σω-τη-ρί-α κον-τά στό Θε-ό» (Ρωμ. 5, 21).

Με-τά-νοι-α ἦ-ταν τό πρῶ-το Του κή-ρυγ-μα. «Με-τα-νο-εῖ-τε για-τί ἔ-φθα-σε ἡ βα-σι-λεί-α τοῦΘε-οῦ» (Ματθ.4, 17). Κά-λε-σε τούς πάν-τας «εἰς με-τά-νοι-αν καί ἄ-φε-σιν ἁ-μαρ-τι-ῶν εἰς πάν-τα τά ἔ-θνη» (Λουκ.24, 47).

Στήν ἐ-πί τοῦ Ὄ-ρους Ὁ-μι-λί-α Του, ὁ Κύ-ριος συμ-πλή-ρω-σε τόν Μω-σα-ϊ-κό νό-μο καί ἀ-νέ-δει-ξε σάν με-γα-λύ-τε-ρη ἀ-ρε-τή, τήν ἀ-γά-πη γιά τούς ἐ-χθρούς. Χτύ-πη-σε τήν ἁ-μαρ-τί-α στή ρί-ζα της.

Ἡ ἁ-μαρ-τί-α ἀρ-χί-ζει ἀ-πό τόν λο-γι-σμό καί τήν ἐ-πι-θυ-μί-α. Ὁ-πό-τε ἡ με-τά-νοι-α ξε-κι-νᾶ ἀ-πό τήν ἀλ-λα-γή τοῦ νοῦ καί τήν ἀλ-λα-γή τῆς ἐ-πι-θυ-μί-ας.

Χτύ-πη-σε τήν ὑ-πο-κρι-τι-κή ἀ-ρε-τή, πού πε-ρι-ο-ρι-ζό-ταν στόν ἔ-λεγ-χο μό-νο τῆς ἐ-ξω-τε-ρι-κῆς συμ-πε-ρι-φο-ρᾶς.

1. Ἡ ἁμαρτία

Ἡ με-γα-λύ-τε-ρη δυ-στυ-χί-α τοῦ ἀν-θρώ-που εἶ-ναι ἡ ἁ-μαρ-τί-α.

Ἁ-μαρ-τί-α ση-μαί-νει ἀ-πο-τυ-χί-α τῆς προ-σπά-θειας γιά ὁ-λο-κλή-ρω-ση τοῦ ἀν-θρώ-που. Ἀ-πο-τυ-χί-α στό νά εἶ-ναι ἄν-θρω-πος. Ἀ-πο-τυ-χί-α τοῦ σκο-ποῦ, πού εἶ-ναι ἡ σω-τη-ρί-α. Λά-θος ἐ-νέρ-γεια. Ἀ-νυ-πα-κο-ή στό θέ-λη-μα τοῦ Θε-οῦ.

Ἡ ἁ-μαρ-τί-α πε-ρι-λαμ-βά-νει ὅ-σα λαν-θα-σμέ-να κά-νει ὁ ἄν-θρω-πος μέ τή σκέ-ψη, τή θέ-λη-ση καίτήν πρά-ξη.

Ἡ με-γα-λύ-τε-ρη ἁ-μαρ-τί-α εἶ-ναι ὁ ἐ-γω-ϊ-σμός καί ἀ-πό αὐ-τόν ἁ-πορ-ρέ-ουν ὅ-λες οἱ ἄλ-λες ἁ-μαρ-τί-ες. Ἡ φι-λο-δο-ξί-α, ἡ φι-λαρ-γυ-ρί-α καί ἡ φι-λη-δο-νί-α.

Ἡ πε-ρη-φά-νεια, ἡ πλε-ο-νε-ξί-α, ἡ ἡ-δο-νή ξε-γε-λοῦν τόν ἄν-θρω-πο καί τόν πα-ρα-σύ-ρουν νά κά-νει τήν ἁ-μαρ-τί-α, πού πολ-λές φο-ρές δέν θέ-λει.

2. Ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἁμαρτίας

Ὁ Θε-ός στήν Πα-λαι-ά Δι-α-θή-κη μέ τίς δέ-κα ἐν-το-λές βο-ή-θη-σε τόν ἄν-θρω-πο νά συ-νει-δη-το-ποι-ή-σει τήν ἁ-μαρ-τί-α του.

Στήν Και-νή Δι-α-θή-κη ἔρ-χε-ται ὁ ἴ-διος ὁ Θε-ός καί γί-νε-ται ἄν-θρω-πος στό πρό-σω-πο τοῦ Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ, γιά νά ἐ-λευ-θε-ρώ-σει τόν ἄν-θρω-πο ἀ-πό τήν ἁ-μαρ-τί-α. Τό πρῶ-το κή-ρυγ-μα τοῦ Σω-τῆ-ρος Χρι-στοῦ ἦ-ταν κή-ρυγ-μα με-τα-νοί-ας. Στήν δι-δα-σκα-λί-α Του ὁ Ἰ-η-σοῦς Χρι-στός μᾶς δι-δά-σκει τήν ἀ-πε-λευ-θέ-ρω-ση ἀ-πό τήν ἁ-μαρ-τί-α, μέ τήν με-τά-νοι-α. «Δέν ἦρ-θα νά κα-λέ-σω σέ με-τά-νοι-α τούς δι-καί-ους, αλ-λά τούς α-μαρ-τω-λούς» (Ματθ. 9, 13). «Ἄν δέν με-τα-νο-ή-σε-τε, θά χα-θεῖ-τε» (Ματθ. 13, 3), «θά χα-θεῖ-τε ἐξαἰ-τί-ας τῆς ἁ-μαρ-τί-ας σας» (Ἰ-ω-αν.8,21), «σᾶς βε-βαι-ώ-νω πώς ὅ-ποι-ος ἁ-μαρ-τά-νει εἶ-ναι δοῦ-λος τῆς ἁ-μαρ-τί-ας» (Ἰ-ω-αν. 8, 34), «ὅ-λοι ἔ-χουν ἁ-μαρ-τή-σει καί βρί-σκον-ται μα-κριά ἀ-πό τήν δό-ξα τοῦ Θε-οῦ. Ὁ Θε-ός ὅ-μως τούς δι-και-ώ-νει

χω-ρίς ἀν-τάλ-λαγ-μα, μέ τήν χά-ρη του. Γι’ αὐ-τό ἔ-στει-λε τόν Ἰ-η-σοῦ Χρι-στό νά μᾶς ἐ-λευ-θε-ρώ-σει ἀ-πό τήν ἁ-μαρ-τί-α» (Ρωμ.4, 23-24), «δέν εἴ-μα-στε πιά ὑ-πό-δουλοι στό ζυ-γό τῆς ἁ-μαρ-τί-ας» (Ρωμ.6, 6).

3. Ὁ ἀγῶνας κατά τῆς ἁμαρτίας

Ὁ χρι-στια-νός ἀ-γω-νί-ζε-ται σ’ ὅ-λη του τή ζω-ή κα-τά τῆςἁ-μαρ-τί-ας.

Πο-λε-μᾶ τόν ἁ-μαρ-τω-λό λο-γι-σμό, πο-λε-μᾶ τήν ἁ-μαρ-τω-λή ἐ-πι-θυ-μί-α πρίν ἀ-κό-μη γί-νουν πρά-ξη.

Καί ἄν γί-νει ἡ πρά-ξη, ἀ-γω-νί-ζε-ται νά μήν ἐ-πα-να-λη-φθεῖ, γιά νά μή γί-νει πά-θος. Ὅ-ταν ἡ ἁ-μαρ-τί-α γί-νει πά-θος ρι-ζώ-νει καί δύ-σκο-λα ξε-ρι-ζώ-νε-ται.

Ὅ-πλα στόν ἀ-γῶ-να κα-τά τῆς ἁ-μαρ-τί-ας ὁ χρι-στια-νός χρη-σι-μο-ποι-εῖ τήν ὅ-λη ζω-ή του μέ-σα στήν Ἐκ-κλη-σί-α. Ἡ συμ-με-το-χή στή Θεί-α Λει-τουρ-γί-α, ἡ ἀ-κρό-α-ση καί ἡ με-λέ-τη τοῦ λό-γου τοῦ Θε-οῦ, ἡ προ-σευ-χή, ἡ νη-στεί-α εἶ-ναι δυ-να-τά ὅ-πλα κα-τά τῆςἁ-μαρ-τί-ας, πού βο-η-θοῦντήν με-τά-νοι-α.

4. Τό μυστήριο τῆς μετάνοιας

Ὁ Χρι-στός μας μᾶς πα-ρέ-δω-σε αὐ-τό τό με-γά-λο μυ-στή-ριο τῆς με-τα-νοί-ας, πού μᾶς προ-σφέ-ρει τήν ἀ-πε-λευ-θέ-ρω-ση ἀ-πό τήν σκλα-βιά τῆς ἁ-μαρ-τί-ας.

Ἀ-φοῦ ὁ χρι-στια-νός συ-νει-δη-το-ποι-ή-σει τήν ἁ-μαρ-τί-α πού δι-έ-πρα-ξε, μι-σεῖ τήν ἁ-μαρ-τί-α καί ἀ-πο-φα-σί-ζει νά μή ξα-να-μαρ-τή-σει. Πη-γαί-νει τό-τε στόν πνευ-μα-τι-κό πα-τέ-ρα καί ἐ-ξο-μο-λο-γεῖ-ται τίς ἁ-μαρ-τί-ες του μέ πό-νο καί με-τά-νοι-α.

Ὁ πνευ-μα-τι-κός Ἱ-ε-ρέ-αςἀ-κού-ει τίς ἁ-μαρ-τί-εςτοῦμε-τα-νο-οῦν-τοςχρι-στια-νοῦ, τόν συμ-βου-λεύ-ει, πῶςνάμήτήνἐ-πα-να-λά-βει. Στή συ-νέ-χεια βά-ζει τόπε-τρα-χῆ-λι του καίτό χέ-ρι του στό κε-φά-λι καί δι-α-βά-ζει τήν συγ-χω-ρη-τι-κή εὐ-χή.

Ἔ-τσι ἡ ἁ-μαρ-τί-α συγ-χω-ρεῖ-ται καί σβύ-νει ἀ-πό τόν ἄν-θρω-πο.

Ὁ χρι-στια-νός στό μυ-στή-ριο τῆς ἐ-ξο-μο-λο-γή-σε-ως βι-ώ-νει τήν ἀ-γά-πη τοῦ Θε-οῦ.

Ναί, τό μυ-στή-ριο τῆς ἐ-ξο-μο-λο-γή-σε-ως εἶ-ναι τό μυ-στή-ριο τῆς ἀ-γά-πης τοῦ Θε-οῦ.

5. Ἡ συμμετοχή μας στό μυστήριο

Ὅ-ταν ἦλ-θα στήν Ἐ-πι-σκο-πή δι-ε-πί-στω-σα, ὅ-τι τό μυ-στή-ριο αὐ-τό ἦ-ταν ἄ-γνω-στο.

Δέ νὐ-πῆρ-χε οὔ-τε ἕ-νας πνευ-μα-τι-κός καίθε-ω-ρεῖ- το μυ-στή-ριο, πού εἶ-χαν μό-νο οἱ Ρω-μαι-ο-κα-θο-λι-κοί.

Ὁ Κύ-ριος εἶ-πεστούς μα-θη-τές του «νά κη-ρύ-ξουν με-τά-νοι-α στόὄ-νο-μα Του καίἄ-φε-σηἀ-μαρ-τι-ῶν σ’-ὅ-λατάἔ-θνη» (Λουκ. 24, 47).

Ἐ-πο-μέ-νως ἡ με-τά-νοι-α εἶ-ναιτό πε-ρι-ε-χό-με-νο τῆςἹ-ε-ρα-πο-στο-λῆςτῆςἘκ-κλη-σί-ας μας.

Μέ τήν εὐ-λο-γί-α τοῦ Μα-κα-ρι-ω-τά-του Πα-τριά-ρχου μας κ. Θε-ο-δώ-ρου χει-ρο-θε-τή-σαμε 17 νέ-ους πνευ-μα-τι-κούς πα-τέ-ρες, τούς ὁ-ποί-ους ἐκ-παι-δεύ-ου-με στά Σε-μι-νά-ρια Πνευμα-τι-κῶν που ὀρ-γα-νώ-νει ἡ Ἐ-πι-σκο-πή. Μέ ἐγ-κύ-κλιο μας ἔ-χου-με κα-θο-ρί-σει σέ ποι-ές Ἐ-νορί-ες μας ἐ-πι-σκέ-πτον-ται πρίν τά Χρι-στού-γεν-να καί πρίν τό Πά-σχα, γιά νά ἐ-ξο-μο-λο-γοῦν σέ συν-νε-νό-η-ση μέ τούς Ἐ-φη-με-ρί-ους.

Ὅ-ταν βλέ-πε-τε μιά ἁ-μαρ-τί-α ἐ-πά-νω σας, πᾶ-τε στό πνευ-μα-τι-κό τῆς Ἐ-νο-ρί-ας σας καί ἐ-ξο-μο-λο-γη-θεῖ-τε. Μήν κοι-νω-νᾶ-τε τό Σῶ-μα κα-ί τό Αἷ-μα τοῦ Χρι-στοῦ ἔ-χον-τας ἀ-με-τα-νό-η-τη καί ἀ-νε-ξο-μο-λό-γη-τη ἁ-μαρ-τί-α.

Γευ-θεῖ-τε τήν ἀ-γά-πη τοῦ Χρι-στοῦ μας, στό μυ-στή-ριο τῆς ἐ-ξο-μο-λο-γή-σε-ως.

Τό φάρ-μα-κο τῆς σω-τη-ρί-ας ἕ-να: «δά-κρυ-α δι-κά μας καί τοῦ Χρι-στοῦ τό Αἷ-μα». Εἶ-ναι τά ἀ-πορ-ρυ-παν-τι-κά τῆς ψυ-χῆς μας.

Ὅ-πως γιά νά κα-θα-ρί-σου-με τά ροῦ-χα χρη-σι-μι-ποι-οῦ-με νε-ρό καί σα-πού-νι, ἔ-τσι γιά νά κα-θα-ρί-σου-με τήν ψυ-χή μας χρη-σι-μο-ποι-οῦ-με γιά νε-ρό τά δά-κρυ-α μας καί γιά σαπού-νι τό Αἷμα τοῦ Χρι-στοῦ.

Τά δά-κρυ-α, δά-κρυ-α τῆς με-τα-νοί-ας, καί ἡ Θεί-α Κοι-νω-νί-α μᾶς ἐ-λευ-θε-ρώ-νουν ἀ-πό τήν ἁ-μαρ-τί-α. Καί γι-νό-μα-στε πά-λι παι-διά καί φί-λοι τοῦ Θε-οῦ καί ἀ-δέλ-φια καί φί-λοι τῶν συ-να-γω-νι-στῶν χρι-στια-νῶν.

Ξα-να-παίρ-νου-με πά-λι τή θέ-ση μας μέ-σα στήν οἰ-κο-γέ-νεια τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας μας.